

sin udførlige og afgjørende Drøftelse. For Liden skal jeg derfor ikke videre berøre denne Side af Sagen, men gaae over til det foreliggende Lovudkast.

Der er bleven sagt om dette, at det ikke burde bære Overtskriften: Udkast til Lov om „et Lønningstillæg“ for Bestillingsmænd, men at det skulde hedde en Understøttelseslov. Ja, hvis der skulde ligge i Overtskriften, at Loven ikke var en ganske simpelt Lov om Understøttelse, da var det vistnok ganske rigtigt at gjøre den Indvending, men Lovudkastet har aldrig i dets nuværende Skikkelse været betragtet som andet end en Lov om Understøttelse. Det er det Princip, som ligger til Grund for Loven, hvorimod dens Hensigt intet Dødelik har været at ville give det vedværende Bederlag for Arbeidet, thi, hvis den skulde yde dette, da maatte det samme Tillæg, der gives dem, der have en vis Gage, f. Ex. 5—6 a 700 Rbd., ogsaa ydes dem, der havde en hvilken som helst Gage, om det saa var 3 eller 4000 Rbd., thi det er aldeles indlysende, at, naar man tager Hensyn til den Omstændighed, at Priisforhøielsen paa visse Fornødenheder nu bevirker, at, hvad der tidligere var Bederlag for et vist Arbeide, ikke længer kan betragtes som et saadant, saa gjælder dette ligesaa vel for den, der har en høi, som for den, der har en lav Gage. Et andet Spørgsmaal er det, om i det Hele en procentvis Ansættelse af Lønnen kan betragtes som en ligesaa stor Fornødenhed for den høiere aflagte Embedsmænd, som for den lavere. Det har Ingen sagt, og det siges jo heller ikke i denne Lov, idet man strax efter de 300 Rbd. lader Scalaen da-

saar at der for de næste 200 Rbd. kun gives et ringere, og for de paafølgende et endnu ringere Procentbeløb. Dette er, mit Svar paa den Indvending, som er gjort fra forskjellige Sider, om at man ikke kunde indsee, hvorfor den Ugifte skulde udelukkes. Jeg skal derhos bemærke, at der ikke i og for sig er talt om ubetinget at udelukke den Ugifte; der er udtrykkelig sagt: de, der ikke ere gifte eller Familieforsørger. Der er nemlig ikke saa Ugifte, der dog forsørge Familie, og som altsaa ville komme med ind under denne Lov, men ville blive udelukkede, hvis det ganske simpelt heed: de, der ere ugifte. Det vilde aabenbart være aldeles urigtigt at gjøre Forskjel paa den gifte og ugifte Embedsmænd, eller paa den Embedsmænd, som havde Familie at forsørge, og den, der ingen havde at forsørge, hvis der var Tale om en almindelig Bestemmelse af Embedsmændenes Lønning; thi ved en saadan vilde der kun være at tage Hensyn til, hvad der var det passende Bederlag for det Arbeide, der af Staten forredes af den bestemte Klasse Embedsmænd, men dette Spørgsmaal foreligger aldeles ikke.

Rettelse.

Nr. 64, Sp. 980, Lin. 12 f. o.: „da de ikke bleve i Tjenesten“ læs: „da de alle bleve osv.“